

De sporen van de
klauw

Tekst © 2009 Manon Spierenburg
© 2009 Manon Spierenburg en Moon, Amsterdam
Illustraties en vormgeving © 2009 Elly Hees

ISBN 978 90 499 2349 5
ISBN 978 90 488 3005 3 (E-BOOK)
NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

de 4
van Westwijk

De sporen van de
klaauw

Manon Spierenburg

met illustraties
van Elly Hees

Eindelijk lente

Drie figuurtjes slenterden over het strand van Westwijk aan Zee. De zee spoelde vrolijk over de vloedlijn en er scheen een waterig zonnetje. De zeemeewen scheerden krijsend over het water. Het leek wel of ze lachten. Eindelijk was het dan toch nog lente geworden.

‘WAF!’

Een zwarte streep kwam uit de zee over het strand aanrennen en remde toen met vier stijve poten vlak voor Chris, Jack en Tessa. Het zand spatte in het rond.

Christina Appelboom lachte toen ze haar hond zag. ‘Koesja is ook blij dat het weer lente is,’ zei ze.

Tessa veegde het zand van haar rode winterjas af en zei niets. Ze was dol op de grote zwarte herder van haar buurmeisje, maar hij had een paar nare gewoontes. Bijvoorbeeld dat hij overal vlekken en haren achterliet op haar nieuwe kleren, om maar wat te noemen.

Koesja legde een kleddernatte tennisbal voor Chris’ voeten neer. Daarna schudde hij zijn vacht uit. Spetters zeewater landden op Tessa’s blonde haren.

Jack moest lachen toen hij zag dat zijn zusje een

vies gezicht trok. Hij pakte de bal op en gooide die voor Koesja de zee in. De hond sprong er luid blaffend achteraan. Hij kwispelde zo hevig met zijn staart dat hij elk moment kon opstijgen, als een helikopter.

‘Als Koesja gaat zwemmen, is hij dan een zeehond?’ grijnsde Jack.

Terwijl Koesja de bal ophaalde, liep hij samen met Chris en Tessa weer verder over het strand. De zon stond nog laag, en ze moesten hun hand boven hun ogen houden om alles te kunnen bekijken. Hoewel het nog te vroeg was voor de toeristen, was er genoeg te zien. Overal reden tractoren met aanhangers over het strand. Ze tuften af en aan met houten palen en schotten. De strandtenten werden weer opgebouwd.

In de winter was er niet veel te doen in Westwijk. Het was een klein vissersdorpje aan zee, waar zo weinig mensen woonden dat bijna iedereen elkaar kende. Maar in de zomer kwamen de toeristen met duizenden tegelijk om hun vakantie aan het strand te vieren. Dan was het superdruk in de populaire badplaats. De hotels en de campings zaten in de zomer bomvol en een heleboel Westwijkers verhuurden ook kamers in hun eigen huis. Er waren feesten in de zomer, de kermis kwam naar Westwijk en er werden veel concerten georganiseerd in het Openluchttheater. Vorige zomer was de beroemde zanger Bo Monti zelfs komen optreden! Jack, Chris, Tessa en Koesja hadden een spannend avontuur met hem beleefd toen hij

plotseling verdwenen was. De Vier van Westwijk, zoals ze zichzelf noemden, waren op onderzoek uitgegaan. Ciska Beerenpoot, de plaatselijke journalist van de *Westwijker Courant*, was zowat donkerpaars van woede geworden toen ze haar te slim af waren geweest.

‘Ik hoop dat we deze zomer weer spannende dingen gaan meemaken,’ zei Tessa terwijl ze keken hoe de strandtenten opgebouwd werden. ‘De winter heeft veel te lang geduurd.’ Ze sprong snel opzij toen Koesja weer keihard kwam aanrennen en de natte tennisbal tegen haar witte maillot aan duwde.

De Vier van Westwijk liepen langs de strandtent van Fok de Zeeuw, waar zij in de zomer altijd aan het strand lagen. Er stonden alleen nog maar een paar palen en een wapperend tentdoek. Het was bijna niet voor te stellen dat hier over een paar dagen een superde-luxe strandpaviljoen zou staan. Met grote terrassen, ligbedden en zonnige parasols. In de winter werden de strandtenten allemaal afgebroken. Het werd koud en iedereen bleef binnen. Jack grijnsde breed toen hij Fok de Zeeuw zag. Fok hing boven in een paal en probeerde een paar touwen vast te maken. Hij zag eruit als een dikke, gestreepte vlag.

‘Hé, Fok!’ Jack zwaaide. ‘Waar hang jij uit?’ Hij moest lachen om zijn eigen grap.

Fok de Zeeuw probeerde terug te zwaaien en viel bijna uit de paal.

Koesja blafte hard en kwispelde met zijn staart. Zijn dikke, zwarte wintervacht was nat van het zee-water en er kleefde allemaal zand aan. Hij vond het heerlijk om weer lekker buiten te zijn! Met zijn neus duwde hij een aangespoelde kwal omver.

Verderop werden de vakantiehuisjes ook weer opgebouwd. Dat waren pietepouterige witte hutjes die maar één kamer hadden. Ze waren ontzettend klein, maar iedereen wilde graag zo'n strandhuisje. In de zomermaanden woonden er hele families met zijn allen in één kamertje. De huisjes stonden in lange rijen naast elkaar tegen de duinen aan, als een lang, wit dorp in drie rijen.

Chris haalde haar neus op. 'Ja hoor, het is weer zover,' snoof ze.

Jack en Tessa schoten in de lach. Chris moest er niets van hebben als Westwijk overspoeld werd door toeristen. Als iedereen lekker op het strand aan het spelen was, zat zij vaak gewoon binnen. Vastgeplakt aan die eeuwige computer van haar. Chris woonde haar hele leven al in Westwijk; Jack en Tessa waren nog niet zo lang geleden van de stad hiernaartoe verhuisd. In het begin had Tessa Westwijk aan Zee maar een halfgaar dorp gevonden. Het duurde niet lang voordat ze moest toegeven dat ze het helemaal mis had gehad. Al na hun eerste avontuur in de duinen snapte ze dat haar nieuwe woonplaats heel opwindend kon zijn! Jack en Tessa hielden van de zomer

aan zee en alle gezelligheid die dat met zich meebracht. Chris liet zich meestal morrend meetrokken, vastbesloten om niet toe te geven dat ze het eigenlijk best naar haar zin had.

‘O jemig, duiken!’ riep Tessa ineens in paniek. Jack en Chris keken haar verbaasd aan. Het was nogal makkelijk om je op het strand te verstoppen, maar niet heus! Tessa ging half achter Jack staan, maar het was te laat. Twee slungelige jongens kwamen op hen af lopen.

‘Hoi, Tessa,’ zei de langste. Hij had slierterig haar in een merkwaardige poepkleur. Hij bloosde tot diep in zijn nek toen hij Tessa zag.

Koesja ging tussen Chris en de jongens in staan. Hij keek bijzonder wantrouwend. Wie waren dat? En waarom kwamen ze zo dichtbij? De grote herder zette

zijn oren naar voren en lette goed op of die vreemden niets raars zouden gaan doen. Maar zijn bazinnetje leek hen te kennen.

‘Hé Nico, hé Ens,’ zei Chris. De jongens scheurden hun blik los van Tessa en keken naar Chris alsof ze haar nog nooit eerder gezien hadden.

‘De computerclub, drie jaar geleden!’ zei Chris, diepverontwaardigd dat ze haar niet herkenden.

‘O ja,’ zei Nico vaag.

‘De computerclub?’ giechelde Tessa. Ze verborg haar lach snel achter haar hand. ‘Dat verklaart alles,’ mompelde ze in zichzelf terwijl ze griezelen naar Nico en Ens keek. Toegegeven, de jongens zagen er niet uit alsof ze elke vrijdagavond de sterren van de disco waren. Allebei droegen ze een bruine ribfluwelen broek. Daaronder piepten witte tennissokken vandaan, en slecht gepoetste bruine schoenen. Nico droeg een te dik houthakkershemd, Ens een geblokte spencer met een uitgelubberde V-hals zodat je tenminste nog precies de lekkende pennen in de borstzak van zijn blouse zag.

Chris keek kwaad naar Tessa. Ze vond het bloedirritant dat Tessa zo’n modepopje in de juiste kleren was. En ze vond het nóg erger dat Tessa altijd deed alsof mensen die iets minder perfect waren maar beter niet konden bestaan.

10

‘Hebben jullie gevochten?’ vroeg Jack.

Ens legde zijn hand over zijn wang om de schram die daar zat te verbergen. Nico krabde zich verlegen door zijn piekhaar. Ook hij zat onder de butsen en

blauwe plekken. Hij bloosde zo mogelijk nóg dieper. Zijn wangen waren bijna paars en hij mompelde iets onverstaanbaars.

‘Wat?’ vroeg Chris pesterig. ‘Ik verstond je niet zo goed.’

‘Tegen een deur aan gelopen,’ herhaalde Nico ongeduldig. Hij zag eruit alsof hij het liefst heel hard weg wilde rennen.

‘Tjee, dat zie je ook niet vaak,’ zei Chris, ‘dat twee mensen precies tegelijkertijd tegen een deur aanlopen.’

Nico leek het strand ineens erg interessant te vinden. Hij staarde naar het zand alsof hij de zandkorrels aan het tellen was.

Tessa zuchtte ongeduldig. ‘Echt waar,’ zei ze, ‘ik wilde dat we hier nog uren konden blijven kletsen. Maar daar heb ik geen zin in. Gaan jullie mee?’

Toen Koesja het woord ‘mee’ hoorde, stak hij blij zijn oren omhoog. Hij had er wel zin in om nog een flink eind te lopen.

Nico en Ens staken meteen opgelucht hun hand op en maakten dat ze wegkwamen. Ens struikelde daarbij over een zandkorrel en klapte tegen de grond. Snel krabbelde hij op en liep verder. Ze keken geen van beiden nog om.

‘Hallo, die hadden haast om weg te komen,’ zei Jack peinzend.

‘Die twee kunnen nooit normaal doen,’ snoof Tessa. ‘Weet je nog van dat feest bij jullie op school, Jack? Toen kwam hij naar onze school toe, van Chris

en mij. En hij vroeg me mee naar dat feest, midden op het schoolplein! Iedereen zag het. Ik dacht dat ik doodging.'

'O, is hij dat!' Jack grijnsde. 'Dat is toch diezelfde jongen die jou de hele tijd kaartjes stuurde? Met ruimteschepen erop?'

'En raketten en zo.' Tessa rilde. 'Echt niet normaal. En dan die computerclub...'

Op het moment dat ze het zei, snapte Tessa al dat dat niet zo handig was met Chris in de buurt. Ze keek snel opzij, maar Chris zei niets. Die stapte naast Jack en Tessa voort langs de vloedlijn en schopte het natte zand voor zich uit. Tessa haalde haar schouders op.

Jack besloot dat het hoog tijd was voor een ander onderwerp. 'Zullen we even langs Zeezicht gaan?' vroeg hij. 'En langs Snackpoint Charlie? Ik wil wedden dat Ella en Charlie ook al druk bezig zijn met de voorbereidingen voor de zomer.'

Medisch Centrum Westwijk

Hotel Zeezicht was een van de oudste hotels van Westwijk. Het stond midden in de duinen. Niemand wist van wie het hotel eigenlijk was. Zelfs Ella van Zuilen, die het hotel beheerde, had haar baas nog nooit ontmoet. Ze werkte er nu al jaren, maar had hem nog nooit gezien. Ze spraken elkaar alleen over de telefoon of via e-mail. Chris was dol op Ella en had vaak gefantaseerd dat zij haar moeder was in plaats van mevrouw Appelboom. Ella leek dan ook helemaal niet op Chris' moeder. Om te beginnen was ze gewoon echt aardig. En ze zeurde niet, dat scheelde ook enorm. Vorige zomer, toen Bo Monti spoorloos verdwenen was, had Ella de Vier van Westwijk behoorlijk uit de brand geholpen toen ze het raadsel probeerden op te lossen.

Jack, Tessa, Chris en Koesja liepen de gezellige lobby van het hotel binnen. Koesja kwispelde als een bezetene. Altijd als ze langs Ella gingen, betekende dat dat hij iets lekkers kreeg. Maar nu het toeristen-seizoen op uitbarsten stond, had zelfs Ella geen tijd voor hen.

‘Hé. Hoi. Leuk dat jullie er zijn,’ zei ze terwijl ze langsdraafde met zes op elkaar gestapelde dozen

in haar armen. ‘Kan ik iets doen? Ik heb geen tijd. Linnengoed en servieswerk. Erg belangrijk.’

De Vier van Westwijk keken elkaar aan. Koesja liet zijn oren en zijn staart hangen. Op deze manier was de lol er snel vanaf, vond hij.

‘We komen wel een andere keer terug,’ zei Chris.

‘Ja,’ zei Ella. ‘Goed. Welkom in Westwijk.’ En ze liep weer snel verder.

Tessa tikte op haar voorhoofd. ‘Helemaal gek,’ zei ze.

‘Zo is het elk jaar,’ zei Chris. ‘Zodra de zon begint te schijnen, denken de meeste Westwijkers nog maar aan één ding: de toeristen. Die fan-tas-ti-sche mensen die hier de hele zomer geld uit komen geven.’

‘Nou ja,’ zei Tessa. ‘Ze moeten er wel van leven.’

Jack, Tessa, Chris en Koesja liepen over de boulevard richting Snackpoint Charlie. Nu was het er nog praktisch verlaten, maar zodra de eerste schoolvakanties zouden beginnen, zag Westwijk er heel anders uit. Snackpoint Charlie was de enige patatzaak die in de winter open was. In de zomer verschenen er overal ijskramen en snackbars, maar zelfs dan aten de Westwijkers zelf alleen maar bij Charlie. Charlie was een dikke man die altijd een honkbalpet achterstevoeren op zijn hoofd had. Hij wist altijd alles van iedereen. Helaas kon hij nog niet het kleinste geheimpje bewaren, dus hij vertelde ook alles meteen weer door aan wie het maar horen wilde. Je kon het net zo goed meteen in de krant zetten.

‘Hé, Charlie! Waarom ben je dicht?’ riep Chris verbaasd. Snackpoint Charlie was nooit dicht, maar nu hing er ineens een bord op de deur waarop GESLOTEN stond.

Charlie zelf was met een ingewikkelde installatie in de weer. Pas toen hij Chris hoorde roepen, keek hij even op. Hij kwam overeind en haalde de honkbalpet van zijn kale hoofd af. Met een grote geruite zakdoek wiste hij het zweet van zijn voorhoofd en zette de pet weer op. Hij stond te glimmen van trots. ‘Ik maak een verwarmd terras,’ zei hij. ‘Voor als de toeristen komen.’

‘Wat een goed idee!’ riep Tessa opgewonden.

Chris snoof, maar zei niets.

‘Morgen ben ik weer open, jongens,’ zei Charlie. ‘Maar nu moet ik echt weer even verder.’

Jack keek op zijn horloge. ‘We moeten toch naar huis,’ zei hij. ‘Het is bijna etenstijd.’

Het huis van Jack en Tessa en het huis van Chris stonden naast elkaar in het stille gedeelte van Westwijk. Waar de boulevard ophield, liep een klein weggetje naar het verlaten gedeelte van de duinen en het strand. Daar, op een woeste duinenrij vlak aan zee, stonden twee huizen met rieten daken en beschilderde luiken. Het zag er heel gezellig uit. Bij Jack en Tessa thuis wás het ook leuk. Maar meneer en mevrouw Appelboom, de ouders van Chris, waren nogal vreemde mensen. Meneer Appelboom was

altijd aan het werk. Mevrouw Appelboom had het vooral heel druk met roodaangelopen door het huis te lopen en te doen alsof ze ontzettend deftig was.

De Vier van Westwijk namen afscheid bij de deur. Jack en Tessa gingen hun huis binnen door de keuken. Chris en Koesja glipten door de achtertuin naar Chris' kamer, zodat mevrouw Appelboom misschien niet in de gaten zou hebben dat ze al thuis was. Dat was wel zo rustig.

'Christííííína!' snerpte de stem van mevrouw Appelboom vrijwel meteen. 'Aan tááááááááfel!'

Chris zuchtte. Mislukt.

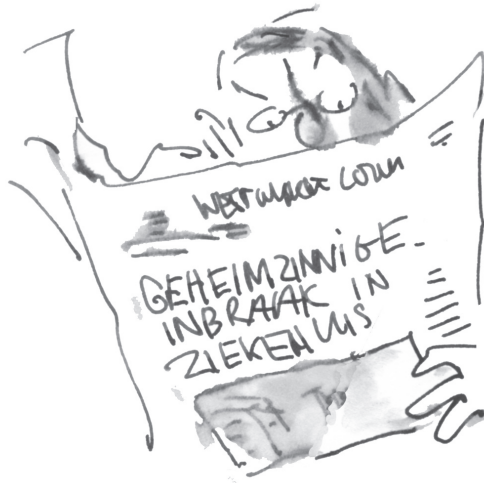
Mevrouw Appelboom had een deftige jurk aan. Er hing een walm van parfum om haar heen. Ze had de tafel uitgebreid gedekt. Er stonden kandelaars en bloemen. Meneer Appelboom zag het niet. Die zat aan het hoofd van de tafel weggedoken achter de *Westwijker Courant* en probeerde zo goed mogelijk níét naar het gebabbel van zijn vrouw te luisteren.

Vanuit haar ooghoeken loerde Chris naar de voorpagina van de krant. GEHEIMZINNIGE INBRAAK IN ZIEKENHUIS, stond er in grote letters. Daaronder een foto van het Medisch Centrum Westwijk. Chris probeerde te lezen wat er in het artikel stond, maar de hand van haar vader zat ervoor.

16

'Wat is er uit het ziekenhuis gestolen?' vroeg Chris.

'Hump,' zei haar vader. 'Beuh.' Hij ritselde met de krant.

‘Allemaal onzin, Christina,’ zei mevrouw Appelboom. ‘Wil je gegrilde aubergines bij de kip parmezaan? Ik heb een nieuw recept uitgeprobeerd.’

Er was een nieuwe Italiaanse winkel geopend, bedoelde ze zeker. Mevrouw Appelboom deed altijd alsof ze uren in de keuken stond. Maar Christina wist maar al te goed dat haar moeder eigenlijk de hele middag zat te bridgen met haar opgepoetste vriendinnen. Daarna haalde ze nog snel wat eten bij de winkel en deed alsof ze het zelf had klaargemaakt. Volgens Chris zou ze een pan nog niet herkennen als die op haar hoofd vastgebonden was.

Toen ze eindelijk klaar waren met eten, gingen Chris en Koesja snel naar haar kamer. Chris zette haar computer aan. Als haar vader en moeder haar niet wilden vertellen wat er gebeurd was, kwam ze daar

zelf snel genoeg achter. Chris was een hacker. Met haar computer brak ze moeiteloos in in allerlei systemen. Jack vond dat geweldig aan haar en probeerde altijd uit te vissen hoe ze het deed. Maar Tessa wilde er niets van weten. Die was ervan overtuigd dat Chris nog een keer gearresteerd zou worden. Op de website van de *Westwijker Courant* las Chris het artikel over de inbraak in Medisch Centrum Westwijk. Het was geschreven door Ciska Beerenpoot, dus daar werd ze niet veel wijzer van. Ciska Beerenpoot was een waar-deloze journalist. Iedereen wist dat, behalve Ciska zelf. Die was ervan overtuigd dat ze wereldberoemd zou worden als ze maar een keer een goede primeur te pakken zou krijgen. Dat was ook de reden dat zij en de Vier van Westwijk elkaar zo vaak in de haren zaten. Ciska speurde naar nieuws, maar Chris, Jack, Tessa en Koesja waren haar bij het oplossen van raadels tot nu toe telkens te slim af geweest.

In het artikel van Ciska over het ziekenhuis stond alleen dat er ingebroken was in het laboratorium. Maar wat er nou precies gestolen was, had ze dan weer net niet opgeschreven. Alleen echte journalisten wilden tenslotte het naadje van de kous weten. Chris grinnikte, draaide de deur van haar kamer op slot en liep terug naar haar computer.

‘Daar gaan we, Koes,’ zei ze tegen haar hond.

Koesja legde zijn voorpoten op Chris' schoot en keek mee. Hij vond het meestal maar saai als Chris achter haar computer zat. Hij ging liever de duinen in

om op konijnen te jagen. Hij knorde ontevreden en legde zijn kop op zijn poten.

Chris typte een paar regeltjes code in, en versleutelde een wachtwoord. Toen was ze binnen in het systeem van Medisch Centrum Westwijk. Snel klikte ze de schermen langs, totdat ze vond wat ze zocht.

‘Menselijk weefsel?’ zei ze verbaasd tegen Koesja. ‘Waar slaat dat nou weer op?’

Er ging een lichtje knipperen op Chris' scherm. Snel verliet ze de database van Medisch Centrum Westwijk en sloot haar computer af. Inbreken in een systeem

was één ding, maar je moest nooit te lang blijven hangen. Dan werd de kans om betrappt te worden ineens heel groot!

Chris ging op haar bed liggen en vouwde haar armen achter haar hoofd. Koesja sprong op haar voeteinde en rolde zich op. Hij knorde tevreden en viel met zijn kop op zijn poten in slaap. Chris bleef nog lang voor zich uitstaren. Waarom zou iemand menselijk weefsel willen stelen? Trouwens, ze begreep niet eens helemaal wat dat betekende.

De volgende dag op weg naar school besprak ze het met Jack en Tessa.

‘Oooo, ik wilde maar dat je niet de hele tijd inbrak in de computers van andere mensen,’ kreunde Tessa. ‘Je trapt toch ook niet zomaar de deur open bij huizen die niet van jou zijn?’

Maar Jack keek Chris met stralende ogen aan. ‘Ik heb dat ook in de krant gelezen,’ zei hij. ‘Maar van dat menselijk weefsel stond er niet in.’

‘Misschien willen ze het geheimhouden,’ zei Chris.

Ze fietsten de weg naar het dorp in. Zodra ze de hoek om waren, remden ze plotsklaps af. Geschrokken keken ze elkaar aan.